

TROMMELVLIES 16:

Woordenschat

De plechtigheid werd afgesloten met de in juni 1957 door jazzlegende Thelonious Monk met zijn ensemble opgenomen, en gedragen uitgevoerde hymne *Abide with me* (ergens in de negentiende eeuw gecomponeerd door ene William H. Monk – geen familie). Juni 1957, die maand ben ik geboren.

Mijn oma overleed 18 augustus jongstleden, 96 jaar oud. Een vat vol verhalen was ze, en levenslang het bindmiddel tussen de gezinnen van haar zeven dochters, en dus de drommen klein- en achterkleinkinderen. Ik was het oudste kleinkind, destijds bij haar in huis geboren. Het voelt alsof ik mijn moeder verloor. Hoe kan ik dat nou uitleggen? Ach, dan zou je het boek moeten lezen dat ik over haar roerige leven geschreven heb.

Mijn dochter Gonke (die met die stem), het oudste achterkleinkind, zou zingen tijdens de plechtigheid. In eerste instantie wilde ze Bon Jovi's *Always* doen, of het zo toepasselijke, aloude *Someone to watch over me*. Maar toen ze eenmaal had gehoord dat *The Rose* van Bette Midler altijd een favoriet van oma was geweest, was het beslissen niet meer zo moeilijk. Vervolgens bedacht ze dat haar gitarende broer Deev haar wel zou kunnen begeleiden. Maar ja, die was er niet. Die hing ergens tussen de verschillende podia van Lowlands rond en zou de dag voor de crematie pas terugkomen. Te krap tijd, dus. Dan maar a capella. Met enkel Die Stem. Uiteindelijk had het niet mooier kunnen zijn dan zo. Daar en op dat moment werd een monument neergezet.

Meer dan ooit werd het mij duidelijk: muziek draagt mij, stut mijn wankele wezen op ogenblikken dat ik dreig te struikelen. De toepasselijke teksten en tonen, ik zoek ze blijkbaar op – of zij mij, dat is ook goed mogelijk. Dat had ik ook heel sterk toen Bram Vermeulen overleed. Elk liedje van hem gaat over mij. Ik herken in vrijwel elke tekst van hem iets uit mijn leven en mijn relaties met mensen. Als je dat voor mekaar krijgt, ben je een knappe tekstschrijver.

De Canadezen van Arcade Fire spoken bijvoorbeeld al dagen door mijn hoofd, met flarden tekst van hun Funeral album. 'Time keeps creeping through the neighborhood, killing old folks, wakin' up babies just like we knew it would' zingen ze in *Neighborhood #4 (7 kettles)*. En in *Haiti* '... wounded mother I'll never see. Ma famille set me free. Throw my ashes into the sea.' En nog wel veel meer dat me nu extra raakt.

Luister maar eens naar *Feel like kissing you again* van Francis Dunnery's Fearless. 'I'm in the back seat of a black car. Driving pains and nausea.'

Ik mis de kleine majesteit nu al.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: bemoedigend *Someone to watch over me* van Ella Fitzgerald (maar de versie van Billie Holiday mag natuurlijk ook).